

τόν γένος τὸν ἀλλαχεὶρα καὶ μεταβάλλειν. οὕτω σὲ πάσῃ
φάσης ἀντίκεις αὐχένης ἡ τυπωτή, ἥδη τότε μη-
νεῖται. εἰσένει δὲ ἐπέτερος αὐχένης δεῖται. ἀσπερ-
νήσουσθαν παρεργατικὸς διαμάξεις μεταβάλλειν
ἢ ἔστι χαλκός. ἔστιν δὲ ὁ λέγοντις ἐδίκαιος
ποδεργάλη εἰσενεινον δῆ τὸ κιστώπον, οὐ ξύλον,
ἀλλὰ ξύλινον. οὐ δέ τοξύλον γάρ, ἀλλὰ γένενον.
παλινή γῆ, εἴ τοις μὴ ἀλλο, ἀλλὰ εἰσενει-
νον, αἰτεῖ εἰκόνη διαμάξεις ἀπλῶς, τὸ ὑπερέν
ξεῖν· οἶος τὸ κιστώπον, οὐ γῦνον, εἰδὲ γῆ, ἀλ-
λὰ ξύλενον. τότε γάρ διαμάξεις κιστώπον· καὶ
ἄλιν κιστώπον αὐτή, ἀπλῶς μὲν τὸ ἀπλῶς,
πουσί τοι δύναται ξύλον. εἰ δέ τοι δέκα τοις, δέ
μικρότερον μένος λέγεται εἰσενεινον, τότε περι-
τοξύλον δέ εἰ γῆ δεσμένη σὲ ἀπρυπνή πύρ, οὐ-
λλὰ πύρενος, τὸ πύρ ἄλιν κιστώπον, οὐ τοῦτο η
κύττα. τούτο γάρ διαφέρει τὸ κιστώπον, καὶ τὸ
κιστώπον, πολὺ δέ τοξέπι, οὐ μηδὲ δύο. οἷον τοῦς
πάθεστο τὸ κιστώπερον αἰθρωτος καὶ σῶμα
καὶ ψυχή πάθεστο δὲ τὸ μοστόκον, καὶ λευκόν.
λέγεται δὲ τῆς μοστοκῆς ἐγγύηστρης εἰσένει-
νον οὐ μοστοκή, ἀλλὰ μοστοκόν καὶ λευκότης ὁ
αἰθρωτός, ἀλλὰ λευκόν· δέδικτος ἡ κίνη-
σις, ἀλλὰ βαδίζειν οὐκ ικνούμενον, οὐ τὸ εἰσενει-
νον. ὅστα δέ οὐκ ἔτι, τὸ ἔχεστον εἰσιαί ὅστα δὲ
μηδὲ τὸ αὖτις εἰδεῖς τι, καὶ τοῦτο τὸ κιστωγορ-
ράμφον, τὸ ἔχεστον ὑπὸ καὶ σοὶ σικηνή ὄρθως
ἢ συμβαίνει τὸ εἰσενεινον, εἰ λέγεται δέ τοι
ὑπὲρ τὸ πάθητον αἴματος γάρ δέσμεται. πότε μὲν
οὐκ λεκτέον διαμάξεις, καὶ πότε οὐ, ἔριτε.

Κεφαλαιον Ι.

Oportet nanque in alio esse, & transmutari, cum autem iam per suum principium tale fuerit, hoc iam potentia est, illud vero altero principio indiget. Quemadmodum terra, nondum est potentia statuans, transmutata nanque, & erit. Videtur autem esse, quod dicimus, non hoc, sed illiusmodi: ut arca, non lignum, sed lignea: neque lignum terra, sed terreum. Rursus terra, si sic, non aliud, sed quod illiusmodi, ipsum semper potentia, simpliciter posterius est: ut arca, neque terra, neque terra, sed lignea: hoc enim potentia arca, & materia arca haec, simpliciter quidem eius quod simpliciter est: huius autem, hoc lignum. Quod si est aliquid primum, quod non secundum aliud dicitur illiusmodi, hoc prima materia: vtputa, si terra aerea, aëris vero non ignis, sed igneus, prima materia est, tanquam quod quid, & substantia. Hoc enim universalis, & subiectum differt, eo quod est, quod quid esse, aut non esse: vtputa, quod subiicitur passionibus, homo, corpus, & anima: passio vero musicum & album. Dicitur autem musica adueniente illud non musica, sed musicum: homo, non albedo, sed album: nec ambulatio, neque motus, sed ambulans, aut motum: sic quod illiusmodi. Quæcunque igitur ita, ultimum substantia est: quæcunque autem non ita, sed species aliqua, & quod quid est, quod prædicatur, ultimum materia, & substantia materialis est. Et re quæ sanè accedit: illiusmodi dici secundum materiam, & passiones: ambo enim indeterminata sunt. Quando igitur dicendum est potentia, & quando non, dictum est.

CAPVT VIII.

Quoniam autem quod modis dicatur prius, determinatum est, manifestum est, quod actus prius potentia est. Dico autem non solum illa potestia determinata, quæ dicitur principium transmutatorum in alio, prout aliud est, sed proorsus omni motu, & statorio principio. Etenim natura, in eodem sit. In eodem enim genere, cum ipsa potestia. Principiu[m] enim motiuū, non tamen in alio, sed in ipso prout ipsum. Omnia itaq[ue]. tali prior est actus, & ratione & substatiā: tempore vero quodammodo quidē est, quodammodo vero nō. Quod autē ratione prior, pater: potens enim est, quod primo potest, propterea quod contingit operari: utputa, & dificiatu[m], quod potest adificare: & visuum, quod potest videre: & visibile, quod potest videri. Eadem autem de ceteris quoque ratio est: quare necesse, ut ratio precedat, & notitia notitiam.